

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie Z. M.
skazanego z art. 197 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 10 października 2013 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 28 września 2012 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 24 kwietnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. G., Kancelaria Adwokacka 442,80 (czterysta czterdzieści dwa 80/100) złotych, w tym 23 % należnego podatku VAT za sporządzenie i wniesienie - jako ustanowiony z urzędu obrońca - kasacji na rzecz skazanego Z. M.;**
- 3. obciążyć skazanego Z. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2012 r., oskarżonego Z. M. uznał za winnego tego, że w okresie od daty bliżej nieustalonej 2006 r. do 17 września 2010 r. w S., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru ze

szczególnym okrucieństwem znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną M. M. w ten sposób, że bił pokrzywdzoną po całym ciele, szarpał za włosy, groził pozbawieniem życia, przy czym wielokrotnie przy użyciu przemocy i groźby doprowadzał M. M. do obcowania płciowego, zmuszając w/w do odbywania stosunków dopochwowych i doodbytniczych oraz oralnych, przy czym czynności te wykonywał w obecności małoletniego dziecka, zmuszał w/w do picia moczu, lizania narządów płciowych, lizania kału, smarował pokrzywdzoną kałem, wyzywał słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, ograniczał wolność osobistą pokrzywdzonej, a w dniu 16 września 2010 r. po uprzednim uderzeniu pokrzywdzonej listwą spowodował u w/w naruszenie funkcji narządu ciała w postaci powłok miękkich kończyn górnych, kończyny dolnej prawej oraz sińca łuku żebrowego prawego na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, tj. czynu z art. 207 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 lat pozbawienia wolności (pkt. I sentencji, pkt. I części wstępnej wyroku).

Nadto uznał oskarżonego Z. M. za winnego tego, że w okresie od daty bliżej nieustalonej 1992 r. do 2000 r. w S. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wykorzystując przemijający stosunek zależności, ze szczególnym okrucieństwem znęcał się psychicznie i fizycznie nad K. G. w ten sposób, że zmuszał pokrzywdzoną do picia moczu, jedzenia kału i lizania odbytu, a w okresie od 1992 r. do 1997 r. wielokrotnie dopuszczał się innych czynności seksualnych wobec małoletniej, która nie miała ukończonych lat 15 w ten sposób, że dotykał ją w miejsca intymne, wkładał palce do pochwy pokrzywdzonej, wkładał członka do ust w/w oraz wielokrotnie obcował płciowo z małoletnią, doprowadzając do stosunków doodbytniczych i oralnych, tj. o czynu z art. 207 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 lat pozbawienia wolności (pkt. I sentencji, pkt. II części wstępnej wyroku).

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzając mu karę łączną 10 lat pozbawienia wolności (pkt. II), na poczet której w oparciu o art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania (pkt. III), a na podstawie art. 44 § 2 k.k.

orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego (pkt. IV) oraz obciążył oskarżonego kosztami sądowymi i rozstrzygnął w przedmiocie wynagrodzenia obrońcy z urzędu.

Od powyższego wyroku apelację wnieśli oskarżony Z. M. i jego obrońca.

Oskarżony zarzucił orzeczeniu Sądu I instancji obrazę przepisów postępowania oraz błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które to uchybienia miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku oraz wniósł o przeprowadzenie dodatkowych dowodów na etapie postępowania odwoławczego. Podobne zarzuty podniósł obrońca oskarżonego, z tym, że w zakresie zarzutu opartego na drugiej podstawie odwoławczej określonej w art. 438 k.p.k. sprecyzował, iż Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 4, 7, 170 § 1 pkt.2, 390 § 2, 391 § 1, 424 § 2 pkt. 1 w zw. z art. 410 k.p.k.

Powołując się na powyższe obydwa skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie tegoż wyroku z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Nadto oskarżony na wypadek uznania go winnym popełnienia zarzucanego mu przestępstwa na szkodę jego żony wnioskował o wyeliminowanie z jego opisu „zachowań obsceniczych” i wymierzenie mu kary w granicach równych okresowi jego tymczasowego aresztowania. Natomiast obrońca w trakcie rozprawy apelacyjnej swoje żądanie ograniczył tylko do wniosku o charakterze kasatoryjnym.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 28 września 2012 r., uchylił zawarte w pkt. II części dyspozytywnej wyroku orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i związane z tym rozstrzygnięcie o zaliczeniu na poczet tej kary okresu tymczasowego aresztowania. Jednocześnie uchylił zaskarżony wyrok w zakresie czynu z pkt. II części wstępnej wyroku i sprawę Z. M. o ten czyn przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W oparciu o art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt. I części wstępnej wyroku zaliczył oskarżonemu okres jego tymczasowego aresztowania. Nadto obciążył go kosztami sądowymi za II instancję i wydał orzeczenie w przedmiocie wynagrodzenia obrońcy z urzędu.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, który zaskarżonemu orzeczeniu Sądu odwoławczego zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na jego treść, a to:

1. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 4 i 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 9 k.p.k. - polegające na tym, że:

a) Sąd II instancji konsekwentnie pomijał okoliczności przemawiające na korzyść skazanego oraz podające w wątpliwość prezentowaną wersję zdarzeń - czego wyrazem było zignorowanie, a miejscami wręcz pozytywna ocena, jawnych sprzeczności w zeznaniach M. M. oraz zignorowanie stwierdzonej opinii psychologiczną skłonności M. M. do konfabulacji;

b) Sąd II instancji nie podjął starań zmierzających do eliminacji dających się usunąć wątpliwości wynikających z obdukcji M. M., w której nie stwierdzono dowodów na odbycie przez pokrzywdzoną stosunku płciowego w czasie bliskim badaniu oraz stwierdzono, że obrażenia pokrzywdzonej zostały spowodowane przez ciosy zadawane z niewielką siłą;

2. art. 167 § 1 i 192 § 4 k.p.k. w zw. art. 458 k.p.k. oraz w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 9 k.p.k. - polegające na tym, że:

a) Sąd II instancji w sposób dowolny a nie swobodny przyjął, że pokrzywdzona M. M. jest osobą nieprzejawiającą skłonności seksualnych o charakterze dewiacyjnym - nie przeprowadzając badania pokrzywdzonej w tym zakresie;

b) Sąd II instancji nie podjął żadnych działań prowadzących do uzyskania zgody M. M. na poddanie się niezbędnym badaniom w zakresie jej seksualności oraz cech osobowości - akceptując przy tym brak jednoznacznych dowodów dotyczących cech pokrzywdzonej;

c) Sąd II instancji oparł się w znacznej części na ustnych i nieprecyzyjnych zapewnieniach M. M. nie podejmując próby ich weryfikacji poprzez odpowiednie ukształtowanie czy ukierunkowanie postępowania dowodowego;

3. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k. p. k. i art. 7 k.p.k. - polegające na tym, że:

a) Sąd II instancji pominął w toku kontroli instancyjnej dowód mający istotne znaczenie dla oceny okoliczności sprawy oraz zbadania wiarygodności pokrzywdzonej - tj. opinię psychologiczną z dnia 6 października 2001 r. znajdującą

się w aktach 3 Ds .../01 i stwierdzającą jednoznacznie skłonność M. M. do konfabulacji;

b) Sąd II instancji w sposób dowolny oraz nieuzasadniony i nieodpowiadający zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom doświadczenia życiowego usprawiedliwiał ewidentne nieścisłości w zeznaniach pokrzywdzonej, ignorował korzystne dla skazanego ustalenie biegłego o cechach osobowości M. M., a przy tym nie podejmował czynności mogących skutkować wniesieniem do sprawy nowych faktów oraz okoliczności;

c) Sąd II instancji nie oparł się na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy - czego wyrazem było pominięcie wielokrotnie podnoszonych i wymagających rozpoznania okoliczności „manipulacji pokrzywdzoną”, „pozostawiania pokrzywdzonej pod wpływem osób trzecich” oraz „skłonności masochistycznych pokrzywdzonej”;

d) Sąd II instancji przyjął ocenę cech osobowościowych skazanego Z. M. opierając się na niezwykle zbieżnych opiniach psychologicznych, których wnioski zostały sformułowane bez prawidłowego badania skazanego, a na podstawie zeznań pokrzywdzonej i treści akt;

4. art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. - polegające na tym, że:

a) Sąd II instancji nie podał w uzasadnieniu wyroku z jakich przyczyn odmówił wiarygodności istotnym dowodom znajdującym się w aktach 3 Ds .../01 - a przede wszystkim znajdującej się w nich opinii psychologicznej dotyczącej M. M. - co było również przedmiotem zarzutu apelacyjnego;

b) Sąd II instancji nie wskazał na jakich podstawach oparł ustalenia dotyczące cech osobowościowych M. M. - przyjmując jednak podczas wyrokowania nieznajdujące potwierdzenia w dowodach okoliczności zgłaszane tak w toku sprawy jak i przy apelacji.

W związku z tym skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części utrzymujące w mocy wyrok Sądu I instancji i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Okręgowy w S. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się niezasadna i to w stopniu oczywistym, skutkującym jej oddalenie w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

Analiza całości zarzutów kasacyjnych oraz ich uzasadnienia wskazuje, iż obrońca pod pozorem rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego kwestionuje poczynione przez Sąd I instancji i zaakceptowane przez Sąd odwoławczy ustalenia faktyczne oraz dokonaną przez Sąd I instancji ocenę wyjaśnień oskarżonego Z. M. i zeznań pokrzywdzonej M. M. Skarżący wbrew dyspozycji art. 523 § 1 k.p.k. oczekuje od Sądu Najwyższego, że skontroluje on poprawność dokonanych ustaleń faktycznych, chociaż z przepisu tego wprost wynika, że takie postąpienie na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne. Należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy przy rozpoznaniu kasacji nie jest władny dokonywać ponownej oceny dowodów i w oparciu o tak przeprowadzoną własną ocenę sprawdzać poprawność dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1996 r., II KKN 63/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 11).

Odnosząc się do zarzutu pierwszego, stwierdzić należy, że obrońca nie uzasadnił konieczności zastosowania przez Sąd II instancji art. 440 k.p.k. Przede wszystkim należy zauważyć, że wyrok Sądu I instancji został przez oskarżonego i jego obrońcę zaskarżony w całości. W środkach odwoławczych m. innymi podnoszono zarzut obrazy art. 4 i 7 k.p.k. Z kolei przepis art. 440 k.p.k. znajduje zastosowanie jeżeli orzeczenie lub zawarte w nim rozstrzygnięcie jest rażąco niesprawiedliwe, co powoduje w ramach kontroli odwoławczej konieczność wyjścia poza granice zaskarżenia i postawione zarzuty. W konsekwencji przy tak szeroko oznaczonych granicach zaskarżenia obydwu apelacji wywiedzionych na korzyść oskarżonego Sąd odwoławczy nie miał potrzeby stosowania art. 440 k.p.k., bowiem na pełną kontrolę apelacyjną pozwalały zarzuty podniesione w obydwu środkach odwoławczych, których powieleniem w znacznej części jest argumentacja kasacji. Należy przypomnieć, że stan rażącej niesprawiedliwości zaskarżonego orzeczenia może wywoływać uchybienie mieszczące się w każdej z tzw. względnych przyczyn odwoławczych, o ile jego waga i charakter jest taki, że czyni to orzeczenie niesprawiedliwym i to w stopniu rażącym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2010 r., II KK 47/10, OSNwSK 2010/1/918). Taka

sytuacja w sprawie niniejszej w odniesieniu do skazania oskarżonego za przestępstwo dokonane na szkodę M. M. nie wystąpiła.

Podniesione w kasacji uchybienia postępowania odwoławczego mające świadczyć o obrazie art. 440 k.p.k. z jednoczesnym naruszeniem zasady obiektywizmu, zasady *in dubio pro reo* oraz zasady działania z urzędu nie miały miejsca. Jako konkretne okoliczności wskazujące na te uchybienia obrońca wymienił pozytywną ocenę wiarygodności pokrzywdzonej oraz brak starań Sądu w dążeniu do eliminacji wątpliwości wynikających z obdukcji pokrzywdzonej. Odnosnie tej ostatniej okoliczności, to oczywiste jest, że na etapie postępowania odwoławczego, w sytuacji gdy okres od momentu zdarzenia do momentu badania jest znaczny, nie można skutecznie dążyć do eliminacji ewentualnych uchybień przez ponowne badanie pokrzywdzonej zwłaszcza, gdy uprzednio stwierdzono u niej urazy na poziomie lekkiego uszczerbku na zdrowiu. Obrażenia te ujawnione przez lekarza P. z Uniwersytetu Medycznego (k. 572-575) wskazują, że pokrzywdzona we wrześniu 2010 r. została pobita przez oskarżonego i tylko taki wniosek z analizy protokołu oględzin lekarskich wyprowadził Sąd I instancji (str. 13 uzasadnienia SR). Na marginesie należy zauważyć, iż oskarżony nie taił, że stosował wobec żony przemoc, tłumacząc to jej skłonnościami masochistycznymi. W ten sposób starał się zmienić jednoznacznie niekorzystną dla niego wymowę tego dowodu. Tymczasem Sądy obu instancji dysponowały materiałem dowodowym, a przede wszystkim zeznaniami pokrzywdzonej, które pozwalały na dokonanie pełnej rekonstrukcji zachowań, jakich dopuścił się oskarżony w stosunku do niej, zaś wskazany protokół oględzin lekarskich częściowo wspierał te relacje. Jeśli chodzi natomiast o ocenę jej zeznań, to Sąd I instancji dokonał takiej analizy na stronie 9 uzasadnienia. Natomiast kontrola oceny tych zeznań wobec podnoszonych w apelacji zarzutów została przeprowadzona przez Sąd odwoławczy bardzo gruntownie. Wystarczające jest odniesienie do odpowiednich fragmentów uzasadnienia (s. 13-18, 19-20, 21). Z rozważań tych wynika, że Sąd Okręgowy wziął pod uwagę rozbieżności w zeznaniach M. M., sytuację w jakiej się znajdowała oraz jej relacje z mężem.

Oczywiście bezzasadny jest także drugi zarzut kasacji, w którym obrońca podniósł okoliczności dotyczące wadliwości postępowania dowodowego, a w

szczegółności krytykował brak inicjatywy dowodowej Sądu Okręgowego na etapie postępowania odwoławczego. Jeśli chodzi o pierwszą wymienioną w tym zarzucie okoliczność, a mianowicie dowolne przyjęcie, że pokrzywdzona jest osobą nieprzejawiającą dewiacji seksualnych, to podkreślić należy, że Sąd nie tyle przyjął to, na co wskazuje obrońca, lecz stwierdził, iż potrzeba przeprowadzenia badania pokrzywdzonej dla wykazania tej okoliczności nie znajdowała uzasadnienia w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i na poparcie tej tezy podał, że sam oskarżony wskazywał na brak u żony zainteresowania seksem, co sprawiało, iż to on podejmował działania w tym kierunku. Natomiast z zeznań M. M., jak i jej relacji przekazanych pracownikom MOPR wynika, że oskarżony zmuszał ją do określonych zachowań, stosował wobec niej przemoc i groźby (s. 10 uzasadnienia SO).

Z tych względów nie było w sprawie podstawy dowodowej do przyjmowania aby zachowanie pokrzywdzonej stanowiło przejaw jej dewiacji seksualnych. Dlatego dokonując takiej oceny materiału dowodowego dotyczących omawianej okoliczności Sady obu instancji nie naruszyły dyspozycji art. 7 k.p.k.

Dwa następne zagadnienia podnoszone w zarzucie drugim dotyczą występującej zdaniem obrońcy potrzeby przeprowadzenia przez Sąd dowodu na okoliczność „seksualności oraz cech osobowości” pokrzywdzonej. W związku z tym podkreślić należy za Sądem odwoławczym, że do przeprowadzenia takiego dowodu konieczna była zgoda pokrzywdzonej. Przesłuchanie jej z udziałem biegłego psychologa w oparciu o art. 191 § 2 k.p.k., które nie wymaga zgody świadka, zostało przeprowadzone i pozwoliło na pozytywną ocenę zdolności świadka do odtwarzania spostrzeżeń (k.1314-1316). W związku z rozważaniami dotyczącymi pierwszej okoliczności oraz treścią opinii psychologicznych wydanych w tej sprawie, a odnoszących się m. innymi do cech osobowości pokrzywdzonej Sąd Okręgowy słusznie nie widział konieczności dokonywania czynności dowodowych określonych w art. 192 § 4 k.p.k., a w konsekwencji namawiania pokrzywdzonej do wyrażenia zgody na poddanie się postulowanemu przez autora kasacji badaniu (s. 9 uzasadnienia SO). Dlatego też na etapie postępowania odwoławczego nie doszło do obrazy art. 192 § 4 k.p.k. i art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 9 k.p.k.

Trzeci zarzut odnosi się do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów oraz braku oparcia wyroku na okolicznościach ujawnionych w sprawie. Pierwsza z wymienionych w tym zarzucie okoliczności dotyczy pominięcia w toku kontroli instancyjnej opinii psychologicznej stwierdzającej zdolność pokrzywdzonej do konfabulacji, a sporządzonej w dniu 6 .10.2006 r. do sprawy 3 Ds. .../01. W związku z tym, podkreślić należy, że na potrzeby niniejszej sprawy sporządzone zostały opinie psychologiczne w dniach 23 września 2010 r. (k.93-95) i 30 maja 2011 r. (k.926-929). Nadto kolejna biegła psycholog opiniowała na rozprawie przed Sądem I instancji (k.1316, 1371 – 1374). Z opinii tych wynika, że pokrzywdzona nie ma tendencji do konfabulacji, ma obniżoną zdolność spostrzegania i odtwarzania spostrzeżeń, zaś jej poziom rozwoju intelektualnego pozostaje na pograniczu upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim. Okoliczności te zostały wzięte pod uwagę przy dokonanej przez Sąd I instancji kontroli oceny zeznań M. M. Wspomniana przez obrońcę opinia wydana została natomiast w sprawie przeciwko jej ojcu. Pokrzywdzona przyznała, że do złożenia niezgodnego z prawdą zawiadomienia o popełnieniu przez ojca przestępstwa na jej szkodę została namówiona przez oskarżonego. Wbrew stanowisku skarżącego fakt ten, oraz wydanie w toku tamtego postępowania opinii, o której wspomniał obrońca, nie został pominięty przez Sąd odwoławczy podczas weryfikacji zeznań pokrzywdzonej (s. 14-15 uzasadnienia SO).

Dwie kolejne okoliczności wymienione w tym zarzucie odnoszą się do oceny zeznań pokrzywdzonej dokonanej przez Sąd odwoławczy. Nawiązując do wcześniejszej argumentacji w tym zakresie należy podkreślić, że Sąd odwoławczy dokonując oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, poświęcił temu zagadnieniu wiele miejsca w swoim uzasadnieniu i jego stanowisko należy uznać za w pełni przekonujące. Znalazło się tam zarówno odniesienie do ewentualnego wpływu na pokrzywdzoną innych osób (s. 12 uzasadnienia SO), czy do dostrzeżonych przez Sąd nieścisłości, jak i tego, że pokrzywdzonej zdarzało się niejednokrotnie w przeszłości mijać z prawdą – w związku ze skierowaniem oskarżeń wobec jej ojca wskutek namowy przez oskarżonego (s. 14 uzasadnienia SO).

Natomiast, gdy chodzi o krytyczne argumenty autora kasacji w odniesieniu wniosków opinii seksuologicznej oskarżonego, do której wydania doszło bez jego zbadania, to zauważyć należy, iż oskarżony odmówił poddania się badaniom seksuologicznym i dlatego opinia ta mogła być jedynie oparta o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Z opinii tej wynika, że oskarżony ma tendencje do zachowań sadystycznych i nie liczenia się z uczuciami innych (k.352-364). Jednak wnioski tej opinii nie zostały użyte przeciwko oskarżonemu, skoro Sąd I instancji stwierdził, że wobec niepoddania się badaniu przez oskarżonego, opinia ta nie ma istotnego znaczenia (s. 13 uzasadnienia SR). Takie znaczenie ma natomiast opinia psychiatryczna oskarżonego, z której wynika, że jest on osobą dewiacyjną w sferze seksualnej (k.764-779). Zbieżność tych opinii, bez podania innych okoliczności podważających te opinie, nie może stanowić podstawy do odmowy wiarygodności zwłaszcza tej drugiej opinii, mającej większe znaczenie procesowe.

Z tych względów zarzut rażącego naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 7 i 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w odniesieniu do tej grupy zagadnień jest niezasadny.

Ostatni zarzut kasacji dotyczący naruszenia art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. także nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ Sąd odwoławczy na wystarczającym poziomie szczegółowości odniósł się do wskazanych w tym zarzucie okoliczności, w tym dotyczących zachowania pokrzywdzonej po wszczęciu postępowania przeciwko oskarżonemu (s. 20 uzasadnienia SO).

Jednak najistotniejsza okoliczność dotyczy braku uzasadnienia odmowy wiarygodności opinii psychologicznej sporządzonej w sprawie 3 Ds. .../01.

O opinii tej była już mowa przy okazji analizy wcześniejszych zarzutów. W tym miejscu należy jedynie przypomnieć, że na użytek tej sprawy zostały sporządzone nowe opinie psychologiczne, przy czym jedna z nich została wydana jako efekt udziału biegłej w przesłuchaniu pokrzywdzonej przed Sądem I instancji. Właśnie te opinie pozwoliły Sądom obu instancji na określenie poziomu intelektualnego pokrzywdzonej, oraz oceny jej osobowości jako ofiary przestępstwa.

Z opinii tych, które są zewnętrźnie zbieżne i zasługiwały na uwzględnienie wynika, że M. M. nie ma tendencji do konfabulacji. Wnioski przeciwne wynikające

ze wspomnianej w zarzucie wcześniejszej opinii psychologicznej wiązały się z odmiennymi realiami sprawy w której ta opinia została wydana, a których sąd odwoławczy nie pominął w swoim uzasadnieniu dokonując oceny zeznań pokrzywdzonej (s. 14-15 uzasadnienia SO). Warto jednocześnie zaznaczyć, że postawa pokrzywdzonej w sprawie 3 Ds. .../01 związana z dokonaniem przez nią fałszywym oskarżeniem ojca o molestowanie seksualne i znęcanie w kontekście jej obecnych zeznań była przedmiotem kolejnej opinii biegłej psycholog (k. 1438-1444), która z psychologicznego punktu widzenia pozytywnie oceniła wiarygodność zeznań pokrzywdzonej złożonych w sprawie niniejszej. Opinia ta znalazła pełną aprobatę Sądu odwoławczego (str. 21 uzasadnienia SO) i dodatkowo wsparła zasadność zaskarżonego orzeczenia.

Z tych przyczyn, nie znajdując podstaw do uwzględnienia kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k. Natomiast orzeczenie o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu oparto na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r.- Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188, j.t.) w zw. z § 2 ust.3 i § 14 ust.3 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., Nr 461, j.t.).